

**การศึกษาเปรียบเทียบผลของการฝึกพัตต์
โดยใช้และไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกของนักกอล์ฟสมัครเล่น
A COMPARATIVE STUDY OF THE EFFECT OF PUTTING TRAINING OF GOLF
AMATEURS WITH AND WITHOUT TRAINING AIDS**

ฉกาจพงษ์ หงษ์ทอง (Chagadpong Hongthoong)*

วรศรา ศรีสวัสดิ์ (Varisara Srisawat)**

ปรีชา กลิ่นรัตน์ (Pricha Klinrat)***

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของการฝึกพัตต์ โดยใช้และไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกของนักกอล์ฟสมัครเล่น ผู้รับการทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกอล์ฟสมัครเล่นที่สมัครใจ มีแต้มต่อตั้งแต่ 13 - 24 จำนวน 60 คน นำมาทดสอบการพัตต์ลูกกอล์ฟของคิลิเวท เรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย แล้วจับคู่ผู้ฝึกพัตต์ที่คะแนนเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน จับเป็นคู่ จำนวน 20 คู่ สุ่มโดยการจับฉลากเข้ากลุ่มๆ ละ 20 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ กลุ่มทดลองที่ 2 ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ ให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ฝึกพัตต์ทุกวัน วันละ 40 นาที ฝึกติดต่อกันและทำการทดสอบความสามารถในการพัตต์เมื่อสิ้นสุดการฝึกในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Window Version 11 เพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน ค่าเฉลี่ยของลำดับที่ ค่า U-test และทดสอบความแตกต่าง โดยวิธีของ แมนน์ - วิทนีย์

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการพัตต์กอล์ฟ ของกลุ่มใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ ภายหลังการฝึกในสัปดาห์ที่ 2 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และภายหลังการฝึกพัตต์ในสัปดาห์ที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และรวมภายหลังการฝึกในสัปดาห์ที่ 1 - 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถในการพัตต์กอล์ฟ ภายหลังการฝึกในสัปดาห์ที่ 1 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพียงแต่ค่ามัธยฐานของกลุ่มใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ดีกว่ากลุ่มไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ ($65 > 60$)

ดังนั้น อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์จึงเป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์สำหรับการฝึกพัตต์ของนักกอล์ฟโดยเพิ่มความสามารถการพัตต์ภายหลังการฝึกตั้งแต่สัปดาห์ที่ 2, 3 และ 4

คำสำคัญ : การพัตต์ อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์กอล์ฟ

Keywords : The Putt, Golt Putting Trining Aigs

* นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

** รองศาสตราจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น คณะศึกษาศาสตร์

*** รองศาสตราจารย์ อาจารย์บัณฑิตพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ABSTRACT

The purpose of the present experimental research was to compare the effect of putting training of golf amateurs with without training aids. The sample consisted of 60 golf amateurs who volunteered to participate and had previously made handicap between 13 and 24. The volunteers were tested for golf putting using Clevett's putting test. The scores they made on the test were arranged in order and then, paired. Only 40 of them who made equal scores or nearly equal scores were organized into 20 pairs. They were further organized into 2 groups of 20 each, with and without training aids. The two groups practiced putting daily under close supervision of the present researcher for 40 minutes a day, for 4 weeks. At the end of each week they were test for putting skill.

The results were analyzed by means of an SPSS/PC+ Program for Windows Version 11 for arithmetic mean, standard deviation, median, mean rank, and the Mann-Whitney U-Test.

The findings:

1. At the end of the second and third weeks, the with-training-aids group's putting ability significantly surpassed that of the without-training-aids group at the .05 level, and at the .001 level at the end of the 4th week. The overall superiority of the with-training-aids group over its counterpart at the ends of 1st - 4th weeks was at the .01 level of significance.

2. Both groups' putting ability was not significantly different at the end of the 1st week, except that the with-training-aids group's median was higher than that of the without-training-aids group ($65 > 60$).

It is therefore suffice to conclude that training aids are beneficial to putting practice of golfers. They can help enhance putting ability after training, and in this experiment, from the second week onwards till the end of the 4th week.

1. บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกกีฬายุคปัจจุบันกอล์ฟถือได้ว่าเป็นกีฬาที่ยิ่งใหญ่ของโลกมีผู้สนใจและเล่นกอล์ฟไปทั่วโลกจะเห็นได้จากการเพิ่มขึ้นของสนามกอล์ฟในพื้นที่ต่างๆ ทั่วทุกภูมิภาคของโลกและในประเทศไทย รวมทั้งการเพิ่มขึ้นของสนามฝึกไดร์ฟกอล์ฟ และนักกอล์ฟสมัครเล่นเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และปัจจุบันสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่กอล์ฟเฟื่องฟูมากที่สุด ตามด้วยกลุ่มประเทศยุโรป โดยเฉพาะอังกฤษ สกอตแลนด์ และประเทศออสเตรเลีย ส่วนในเอเชียก็คือประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกาประเทศเดียวมีรายการแข่งขันใหญ่ๆ มากมาย ที่จัดเป็นประจำปี ได้แก่ การแข่งขัน U.S.Open, U.S.Masters,U.S.PGA โดยได้รับการสนับสนุนจากธุรกิจ

หลายประเภท ในการแข่งขันมหกรรมกอล์ฟนั้นมีประชาชนให้ความสนใจเข้าชม และให้กำลังใจแก่นักกอล์ฟจำนวนมาก การแข่งขันกอล์ฟแต่ละครั้งจะได้รับความสนใจจากคนทั่วโลก มีการถ่ายทอดสดไปยังหลายประเทศ ทำให้มีผู้คนสนใจกอล์ฟกันมากขึ้น คาดว่ามีคนเล่นกอล์ฟในปัจจุบันไม่น้อยกว่า 50 ล้านคน (จันลา เสาสุต, 2544)

กอล์ฟเป็นกีฬาที่เข้ามาเป็นที่รู้จักในประเทศไทย ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยนักกอล์ฟต่างประเทศที่มาอยู่ในประเทศไทยและคนไทยที่เคยไปศึกษาในประเทศตะวันตกร่วมกันสร้างสนามกอล์ฟเล็กๆ แห่งแรกขึ้นที่ราชกรีฑาสโมสร ที่ราชตฤณมัยสมาคม และพระราชวังสวนจิตรดา สนามกอล์ฟของราชกรีฑาสโมสร และราชตฤณมัยสมาคมจะใช้พื้นที่ในสนามแข่งม้าแข่งเป็น

OF GOLF

longthoong)*
a Srisawat)**
a Klinrat)***

ักพัตต์ โดยใช้
ครเล่นที่สมัคร
เนนจากมากไป
กเข้ากลุ่มๆ ละ
าลุ่มทดลองทั้ง
ในสุดการฝึกใน

w Version 11
แตกต่าง โดย

ณ์ช่วยฝึกพัตต์
ในสัปดาห์ที่ 4
างสถิติที่ระดับ

ำคัญทางสถิติ

ความสามารถ

ส่วนใหญ่ มีบางหลุมต้องเดินข้ามลู่วิ่งของม้าแข่ง ปัจจุบันยังจัดทำสนามซ้อม (Driving Range) ในสนามม้า (สัตยาพร ตันเต็มทรัพย์, ม.ป.ท.อ้างถึงใน สุรชา อมรพันธุ์, 2544)

การเล่นกอล์ฟจะได้คะแนนดีหรือไม่ การพัตต์ (The Putt) มีส่วนสำคัญต่อคะแนนหลุมนั้นๆ จากสถิติ นักกอล์ฟอาชีพ เฉลี่ยการพัตต์ต่อหลุมเกินกว่า 1.5 ครั้ง และยังเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่นค่าเฉลี่ยการพัตต์ต่อหลุมจะสูงกว่านี้มากทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะทักษะไม่ดีนัก และที่สำคัญคือ นักกอล์ฟสมัครเล่นส่วนใหญ่จะไม่ค่อยซ้อมพัตต์ เมื่อเข้าสนามซ้อมไดรฟ์ (Driving Range) ก็มักจะซ้อมไดรฟ์ โดยเฉพาะหัวไม้ 1 (Driver) ทั้งที่จริงแล้วการเล่น 18 หลุม จะมีโอกาสได้ใช้หัวไม้ 1 (Driver) ไม่เกิน 14 ครั้ง ในขณะที่จะต้องใช้พัตเตอร์ (Putter) มากกว่า 20 ครั้ง (สุรชา อมรพันธุ์, 2544)

การพัตต์กอล์ฟ (The Putt) มีความสำคัญเท่ากับการตี (Drive) หรือมากกว่า เพราะการพัตต์เป็นการเล่นเพื่อจบแต้มในแต่ละหลุม การพัตต์ดี แม่นยำ จะสร้างกำลังใจให้นักกอล์ฟที่จะเล่นในหลุมต่อไป ดังนั้นการพัตต์จึงเป็นหัวใจสำคัญที่สุดในการเล่นกอล์ฟจากการศึกษาพบว่าอุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ (Putting Training Aids) เป็นอุปกรณ์สำคัญ และเป็นที่นิยมของนักกอล์ฟอาชีพระดับโลก รวมทั้งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ชื่อนักกอล์ฟดัง อาทิ เออร์นี เอลส์ ผลิตภัณฑ์สำหรับฝึกพัตต์ชื่อ Ernie Els Training System และ Ernie Els The Rockroller ช่วยเพิ่มความสามารถ และกฎแห่งความแม่นยำ (Law of Accuracy, Novac, 2006 อ้างถึงใน วรยุทธ์ คุตติวรัญญู, 2550 <http://www.intheholegolf.com>) ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่น สนใจที่จะศึกษาการเพิ่มประสิทธิภาพ การพัตต์ โดยการฝึกพัตต์ ที่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ (Putting Training Aids)

จากเอกสารสาระสำคัญที่นำเสนอในตอนต้นที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา คือ การฝึกโดยใช้อุปกรณ์ช่วยฝึก (Training Aids) ในการวิจัยนี้คือ การฝึกพัตต์ (Putting) รวมทั้งความสำคัญของการพัตต์ในกีฬากอล์ฟ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต้องฝึกเป็นพิเศษ เพื่อให้มีทักษะที่จะทำให้ความสามารถในกีฬากอล์ฟดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงมี

ความสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการฝึกพัตต์ โดยใช้และไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกของนักกอล์ฟสมัครเล่น ทั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อนักกอล์ฟที่สามารถนำวิธีการฝึก โดยการใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ที่นำเสนอในงานวิจัยนี้ไปปรับใช้ได้ด้วยตนเอง รวมทั้งเป็นนวัตกรรมการฝึกที่มีประโยชน์สูง และสะดวกต่อการนำไปใช้ได้อย่างแพร่หลาย ด้วยสามารถสร้างหรือจัดทำได้โดยง่าย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1) เพื่อศึกษาผลการฝึกพัตต์ โดยใช้และไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกของนักกอล์ฟสมัครเล่น

2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของการฝึกพัตต์ โดยใช้ และไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกของนักกอล์ฟสมัครเล่น ทุกปลายสัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1- 4

3. นิยามศัพท์เฉพาะ

1) นักกอล์ฟสมัครเล่น หมายถึง นักกอล์ฟที่มีทักษะกีฬากอล์ฟในระดับแข่งขันและสมัครใจเป็นกลุ่มทดลองที่มีแต้มต่อระหว่าง 13 - 24 ในจังหวัดขอนแก่น

2) การพัตต์กอล์ฟ หมายถึง การตีช็อตให้ลูกกลิ้งบนกรีนไปลงหลุมโดยใช้พัตเตอร์

3) อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ หมายถึง อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยปรับจากอุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ของต่างประเทศที่เป็นมาตรฐานการฝึกของนักกอล์ฟอาชีพ

4. สมมุติฐานของการวิจัย

ผลของการฝึกพัตต์กอล์ฟทุกปลายสัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1-4 โดยใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกดีกว่าผลการฝึกพัตต์กอล์ฟโดยไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. วิธีดำเนินการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (True experimental design) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพัตต์กอล์ฟ โดย (1) ฝึกพัตต์โดยใช้อุปกรณ์

ช่วยฝึก
ตามแ
ลำดับ

สมัคร
พิจารณา

ระดับ

13 - 2

ของผู้

คัดเลือก

นักกอล์ฟ

ที่สมัคร

ของค

ใกล้เคียง

เป็น 2

ช่วยฝึก

อิสระ

(Index)

อุปกรณ์

ไม่ใช้อุป

การฝึก

ความ

และไม่

6. ข้อ

ต้องแ

ในระห

งการฝึกพัตต์
อล์ฟสมัครเล่น
แนววิธีการฝึก
อในงานวิจัยนี้
รวมการฝึกที่มี
อย่างแพร่หลาย

ดใช้และไม่ใช้

งการฝึกพัตต์
อล์ฟสมัครเล่น

ง นักกอล์ฟที่มี
โครใจเป็นกลุ่ม
หัดขอนแก่น
การตีช็อตให้ลูก

ยถึง อุปกรณ์
กอุปกรณ์ช่วย
านการฝึกของ

ปลายสัปดาห์
ฝึกดีกว่าผลการ
อย่างมีนัยสำคัญ

ทดลอง (True
บความสามารถ
โดยใช้อุปกรณ์

ช่วยฝึกที่ผู้วิจัยสร้างแบบฝึก และ (2) ฝึกพัตต์อิสระ
ตามแบบฝึกของตนเอง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตาม
ลำดับดังนี้

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักกอล์ฟ
สมัครเล่นในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 220 คน โดย
พิจารณากำหนดคุณสมบัติดังนี้

1.1) เป็นนักกอล์ฟที่มีทักษะกีฬากอล์ฟใน
ระดับแข่งขันและสมัครใจเป็นกลุ่มทดลอง

1.2) เป็นนักกอล์ฟที่มีแต้มต่อระหว่าง
13 - 24

1.3) ไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศ
ของผู้เข้ารับการฝึก

2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย
คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรดังกล่าวที่เป็น
นักกอล์ฟสมัครเล่น และมีแต้มต่อ 13-24 โดยนำนักกอล์ฟ
ที่สมัครใจ จำนวน 60 คน มาทดสอบการพัตต์ลูกกอล์ฟ
ของคลีเวิร์ท ซึ่งคัดเลือกผู้ที่มีคะแนนเท่ากันหรือ
ใกล้เคียงกันมา จำนวน 40 คน แล้วทำการจับฉลากแบ่ง
เป็น 2 กลุ่มโดยกลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกพัตต์โดยใช้อุปกรณ์
ช่วยฝึก จำนวน 20 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 ฝึกพัตต์
อิสระตามแบบฝึกของตนเอง จำนวน 20 คน

ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย ตัวแปรอิสระ
(Independent Variables) ได้แก่ (1) ฝึกพัตต์โดยใช้
อุปกรณ์ช่วยฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และ (2) ฝึกพัตต์โดย
ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึก (ฝึกพัตต์อิสระตามแบบของผู้รับ
การฝึก)

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่
ความสามารถในการพัตต์กอล์ฟโดยใช้อุปกรณ์ช่วยฝึก
และไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึก

6. ขอบเขตของการวิจัย

1) กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการทดสอบทุกคน
ต้องแสดงความสามารถสูงสุดทุกรายการทดสอบ

2) ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมสภาวะทางจิตใจ
ในระหว่างการฝึกของผู้เข้ารับการฝึกได้

3) ไม่สามารถควบคุมการใช้ชีวิตประจำวันของ
ผู้เข้ารับการฝึกให้เหมือนกันได้

4) อุณหภูมิ และภูมิอากาศของท้องถิ่น ไม่มี
ผลกระทบต่อความสามารถในการฝึก

5) สถานที่ฝึกมีสภาพ และมาตรฐานเดียวกัน

6) ผู้เข้ารับการฝึกมีสุขภาพแข็งแรง และ
มีความตั้งใจจริงในการฝึก

7) ผู้เข้ารับการฝึกใช้พัตเตอร์ของตนเองตลอด
การทดลอง

8) กรีนที่ใช้ทดสอบมีลักษณะเป็นกรีนเรียบ
ปกติ และเป็นแบบกรีนเดียวกัน

9) ก่อนทำการทดสอบทุกครั้ง นักกอล์ฟต้อง
อุ่นร่างกายและทดลองพัตต์ไม่เกิน 5-10 นาที ห้ามอบอุ่น
ร่างกายหรือลองพัตต์มากกว่านี้ โดยเด็ดขาด

10) ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 4 สัปดาห์

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แบบทดสอบการพัตต์ลูกกอล์ฟของคลีเวิร์ท
(Clevett's Putting Test)

2) อุปกรณ์ช่วยฝึกการพัตต์ (Putting
Training Aids) ประกอบด้วย 4 อุปกรณ์ ดังนี้

2.1) Three Lines Putting String
คุณสมบัติเด่น: ช่วยต่อการเล็ง โดยเล็งตามเส้นเชือก
3 เส้นไปที่หลุม

2.2) Putter Guide คุณสมบัติเด่น: ช่วยต่อ
การสโตรคพัตเตอร์ให้ตรงเป็นฉาก โดยพัตต์ขนานกับ
บล็อกไม้

2.3) Checker Balls คุณสมบัติเด่น:
ช่วยต่อการเล็ง พร้อมกับการสร้างจินตภาพไปที่หลุม

2.4) Back Lock คุณสมบัติเด่น: ควบคุม
จังหวะพัตต์ แบบ "ลากสั้น - ดันยาว"

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการทดลอง

1) นำแบบทดสอบการพัตต์ลูกกอล์ฟของ
คลีเวิร์ท (Clevett's Putting Test) ไปทำการทดสอบกับ

นักกอล์ฟสมัครเล่นจำนวน 60 คน ซึ่งมีแต้มต่อระหว่าง 13-24 เพื่อนำผลของคะแนนจากการพัฒมาเรียงลำดับจากคะแนนมากไปหาคะแนนน้อย เพื่อจับคู่ของผู้ได้คะแนนเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน โดยพิจารณาตัดผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุดออกจนได้คะแนนที่ใกล้เคียงกันจำนวน 20 คู่ และนำนักกอล์ฟสมัครเล่นแต่ละคู่มาจับสลากแบ่งกลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ จำนวน 20 คน กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึก

2) โปรแกรมการฝึกและการทดสอบ โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ฝึกตามโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เวลา 40 นาที ทำการฝึกเท่ากัน ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 (Experimental Group I) จะทำการฝึกพัตต์โดยใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นภายในเวลา 40 นาที ทำการฝึกทุกวันติดต่อกันเป็นเวลา 4 สัปดาห์

กลุ่มทดลองที่ 2 (Experimental Group II) จะทำการฝึกพัตต์อิสระโดยไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกภายในเวลา 40 นาที ทำการฝึกทุกวันติดต่อกันเป็นเวลา 4 สัปดาห์

ทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ให้เวลาอบอุ่นร่างกายตามอิสระ บนกรีนภายในเวลา 5 - 10 นาที ทั้งนี้ห้ามทำการพัตต์กับหลุมจริง

3) การทดสอบโดยใช้แบบทดสอบการพัตต์ลูกกอล์ฟของ คลีเวิร์ท (Clevett's Putting Test) ทำการทดสอบความสามารถในการพัตต์กอล์ฟของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4

4) เพื่อความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการเก็บข้อมูลดังนี้

4.1) การปฐมนิเทศ มีการปฐมนิเทศแก่ผู้เข้ารับการทดลองทุกคนก่อนเข้าสู่โปรแกรมการฝึก เพื่ออธิบายวัตถุประสงค์การวิจัย ขั้นตอนที่สำคัญในการเข้ารับการทดลองการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.2) การกำหนดโปรแกรมการฝึกกลุ่มทดลองที่ 1 และที่ 2 ตามกำหนดเวลาการฝึก วันละ 40 นาที

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ทำหนังสือขอความร่วมมือสนามไดร์ฟกอล์ฟค่ายศรีพัชรินทร และสนามแดนคุณกอล์ฟคลับ จังหวัดขอนแก่น

2) ผู้วิจัยควบคุมการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองพร้อมผู้ช่วยวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่น มีแต้มต่อระหว่าง 13 - 24 เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มๆ ละ 20 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อมูลโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Windows Version 11 เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1) นำข้อมูลที่ได้มาจากการฝึกของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม หาค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่ามัธยฐาน (Median) ของคะแนนที่ได้มาจากการทดสอบความสามารถพัตต์ก่อนการฝึกเพื่อให้กลุ่มทดลองมีความสามารถเท่าเทียมกัน

2) นำข้อมูลที่ได้มาจากการฝึกของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม หาค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่ามัธยฐาน (Median) ของคะแนนที่ได้มาจากการทดสอบความสามารถพัตต์ภายหลังการฝึกภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 1, 2, 3, และ สัปดาห์ที่ 4

3) การวิเคราะห์ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนพัตต์ ด้วยค่ามัธยฐาน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้สถิติทดสอบแบบนอนพาราเมตริก (Non-Parametric) กรณีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่อิสระต่อกันในวิธีของ The Mann - Whitney U- Test โดยทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 .01 และ .001

4) นำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง และแผนภูมิภาพ

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1) ค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่ามัธยฐาน (Median)

2) การทดสอบความแตกต่างแบบ NON-PARAMATRIC STATISTIC กรณีกลุ่มตัวอย่างทั้งสองเป็นอิสระต่อกันโดยวิธีของ The Mann - Whitney U - test

expe
ทคล
ลูกก

9. สร
ของก
กอล์ฟ
มีแต้ม
ในการ
(Clev

อภิปร

อภิปร
กอล์ฟ
ไม่ใช้
.05"

พัตต์

แบบการวิจัยเป็นแบบการวิจัยเชิงทดลอง (True experimental design) แบบที่เรียกว่าแบบการวิจัยเชิงทดลองที่มีการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบการพัตต์ลูกกอล์ฟของคลีเวิร์ท (Clevett's Putting Test) และ

หลังการฝึกโดยใช้แบบทดสอบการพัตต์ลูกกอล์ฟของคลีเวิร์ท ซึ่งใช้รูปแบบ The Post test Two only Group Design (ลัดดา อะยะวงศ์, 2533)

กลุ่มตัวอย่าง	Pre-test	Treatment	Post-test
กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกตามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น	O_1	X_1	O_2
กลุ่มทดลองที่ 2 ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึก	O_3	X_2	O_4

(การฝึกพัตต์อิสระตามแบบฝึกของผู้รับการฝึก)

จากตาราง	O_1	หมายถึง	การทดสอบก่อนทดลองในกลุ่มที่ 1 (Pre-test)
	O_2	หมายถึง	การทดสอบหลังทดลองในกลุ่มที่ 1 (สัปดาห์ที่ 1, 2, 3, 4)
	X_1	หมายถึง	การฝึกพัตต์โดยใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกตามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
	X_2	หมายถึง	การฝึกพัตต์อิสระตามแบบฝึกของผู้รับการฝึก
	O_3	หมายถึง	การทดสอบก่อนทดลองในกลุ่มที่ 2 (Pre-test)
	O_4	หมายถึง	การทดสอบหลังทดลองในกลุ่มที่ 2 (สัปดาห์ที่ 1, 2, 3, 4)

9. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเชิงทดลอง การศึกษาเปรียบเทียบของการฝึกพัตต์ โดยใช้และไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกของนักกอล์ฟสมัครเล่นโดยทำการทดลองกับนักกอล์ฟสมัครเล่นมีแต้มต่อระหว่าง 13 - 24 เปรียบเทียบความสามารถในการพัตต์กอล์ฟ โดยแบบทดสอบการพัตต์ของคลีเวิร์ท (Clevett's Putting Test)

ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยที่สำคัญ ที่ค้นพบมาอภิปรายผลดังนี้

ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยที่สำคัญ ที่ค้นพบมาอภิปรายผล ตามสมมติฐานการวิจัย คือ “ผลการพัตต์กอล์ฟโดยใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกดีกว่าผลการพัตต์กอล์ฟที่ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05”

ผู้วิจัยขออภิปรายผล ดังนี้

1) ผลการพัตต์กอล์ฟโดยใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ ดีกว่าไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกพัตต์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 2,

3, 4 และรวมการฝึกสัปดาห์ที่ 1 - 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01, .001 และ .01 ตามลำดับ

และยังสอดคล้องกับงานวิจัย วรพล ทาราศิ (2547) เรื่อง “ผลการฝึกความแข็งแรง และความอ่อนตัวที่มีต่อความแม่นยำของการตีกอล์ฟ” วันชัย กองพลพรหม (2547) เรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ของการใช้อุปกรณ์เสริมในการฝึกทักษะการตีลูกหน้ามือโด่งหลังในกีฬาแบดมินตัน” และศุภนันท์ ทันตภิรมย์ (2546) เรื่อง “เปรียบเทียบผลการฝึกเปิดองด้วยลูกที่มีน้ำหนักแตกต่างกัน ที่มีต่อความสามารถในกีฬาเปตองของนักเรียนชาย” นอกจากนี้ ผลการฝึกโดยฝึกด้วยน้ำหนัก (Weight Training) และฝึกโดยถ่วงน้ำหนัก (Resistance Weight) ที่มีต่อความสามารถทางกีฬาดีขึ้น คืองานวิจัย ปริชา มณฑาทิพย์ (2547) เรื่อง “ผลการฝึกโดยถ่วงน้ำหนักที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ และความเร็วในการวิ่ง 100 เมตร”

2) ผลการพัฒนากอล์ฟโดยใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกดีกว่าผลการพัฒนากอล์ฟที่ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกเป็นไปตามหลักการฝึกกีฬา ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้านทักษะกลไกดังต่อไปนี้ วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2539) กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness), กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise), กฎแห่งผล (Law of Effect), ทฤษฎีการลองผิดลองถูก (Trial and Error Theory), ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory) ทฤษฎีการถ่ายโยงการเรียนรู้ (Transfer of Learning)

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานการวิจัย

ควรทำการวิจัยโดยใช้เวลานานกว่านี้เพื่อดูผลพัฒนา หรือการคงสภาพความสามารถการพัฒนากอล์ฟ สัปดาห์ที่ 5 และสัปดาห์ที่ 6 ว่าระดับความสามารถในการพัฒนากอล์ฟทั้ง 2 กลุ่มจะเพิ่มขึ้น - คงที่ - หรืออาจลดลง เพราะความเบื่อหน่ายการฝึกซ้ำๆ

การนำผลการวิจัยไปใช้

ควรนำแบบฝึกการพัฒนากอล์ฟที่ใช้อุปกรณ์ช่วยฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปปรับใช้กับนักกอล์ฟสมัครเล่น เพื่อพัฒนาการพัฒนากอล์ฟในการเล่นหรือการแข่งขัน

การทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่าง เพื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม เช่น กลุ่มนักกอล์ฟที่มีความสามารถตามแต้มต่อในไฟร์ทแข่งขัน A (1 - 12) B (13 - 18) และ C (19 - 24)

2) ควรศึกษาวิจัยความสามารถการพัฒนากอล์ฟเปรียบเทียบแต่ละอุปกรณ์ช่วยฝึก รวมทั้งศึกษากับอุปกรณ์ช่วยฝึกพัฒนากอล์ฟ ที่นอกเหนือจาก 4 อุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

10. เอ
กลมเก้

การกีฬา

จันลา น

ปริชา ม

พูนศักดิ์
วรพล ๗

วรยุทธ์
วาสนา
วันชัย 1

ศุภนันท์

ลัดดา ๕
สุรชา ๕

Singer,

10. เอกสารอ้างอิง

- กลมเกลียว มาเวียง. 2541. ผลการตั้งเป้าหมายที่มีต่อความสามารถในการพัตต์กอล์ฟ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2535. วิทยาศาสตร์การกีฬาสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬาและนักกีฬา. กรุงเทพฯ: การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- จันลา เสาสุด. 2544. ผลของการชีพลูกโค้งและชีพลูกวิ่งที่มีต่อความสามารถในการขึ้นกรีน ของนักกอล์ฟสมัครเล่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปรีชา มณฑาทิพย์. 2547. ผลของการฝึกโดยการถ่วงน้ำหนักที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความเร็วในการวิ่ง 100 เมตร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พูนศักดิ์ ประถมบุตร. 2532. การทดสอบและการประเมินผลพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วรพล ทาราศรี. 2547. ผลการฝึกความแข็งแรง และความอ่อนตัวที่มีต่อความแม่นยำของการตีกอล์ฟ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรยุทธ์ คุตติวรัญญู. 2550. กฎแห่งความแม่นยำ. ค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2551, จาก <http://www.intheholegolf.com>
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2539. การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วันชัย กองพลพรหม. 2547. ผลสัมฤทธิ์ของการใช้อุปกรณ์เสริมในการฝึกทักษะการตีลูกหน้ามือโค้งหลังในกีฬาแบดมินตัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศุภนันท์ ทันทภิรมย์. 2546. เปรียบเทียบผลการฝึกเปิดองด้วยลูกที่มีน้ำหนักแตกต่างกัน มีผลต่อความสามารถในกีฬาเปิดองของนักเรียนชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ลัดดา อะยะวงศ์. 2533. หลักการวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 5. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุรชา อมรพันธ์. 2544. ตำรากอล์ฟ. มหาสารคาม: ภาควิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพและการกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Singer, Robert N., Lamb, David R., Loy Jr., John W., Malina, Robert M., and Kleinmam, Seymour.1972. Physical Education An Interdisciplinary Approach. Jan Felshin. New York: The Macmillan Company.